

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121216930
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6121216930.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobcu: Silverside, a. s., so sídlom Plynárska 7/ B, Bratislava - Ružinov, IČO: 50 052 560, zastúpený: VIVID LEGAL, s.r.o., so sídlom Plynárska 7/ A, Bratislava Ružinov, IČO: 36 807 915, proti žalovanej: C. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, Y. B., v konaní o zaplatenie 4.450,36 eura s príslušenstvom a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 16Csp/126/2021-103 z 19. januára 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom III. výroku o zamietnutí zvyšnej časti žaloby a IV. výroku o náhrade trov konania **z r u š u j e** a **v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 16Csp/126/2021-103 z 19. januára 2022 rozhodol tak, že I. Konanie sa v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 382 eur, úroku z omeškania zo zmluvnej pokuty vo výške 282,39 eura a úroku z omeškania z jednotlivých splátok nad rámec ich istiny zastavuje. II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 2473,42 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 54,87 eura od 16.01.2018 do 09.05.2018, zo sumy 60,85 eura od 16.02.2018 do 09.07.2018, zo sumy 61,79 eura od 16.03.2018 do 18.04.2019, zo sumy 62,74 eura od 16.04.2018 do 18.04.2019, zo sumy 63,71 eura od 16.05.2018 do 18.04.2019, zo sumy 64,69 eura od 16.06.2018 do 18.04.2019, zo sumy 65,69 eura od 16.07.2018 do 18.04.2019, zo sumy 66,70 eura od 16.08.2018 do 18.04.2019, zo sumy 67,73 eura od 16.09.2018 do 18.04.2019, zo sumy 68,78 eura od 16.10.2018 do 18.04.2019, zo sumy 69,84 eura od 16.11.2018 do 18.04.2019, zo sumy 70,91 eura od 16.12.2018 do 18.04.2019, zo sumy 72,01 eura od 19.04.2019 do 28.05.2019, zo sumy 73,12 eura od 16.01.2019 do 28.05.2019, zo sumy 74,24 eura od 16.02.2019 do 28.05.2019, zo sumy 75,39 eura od 16.03.2019 do 28.05.2019, zo sumy 76,55 eura od 16.04.2019 do 28.05.2019, zo sumy od 77,33 eura od 16.05.2019 do 28.05.2019, zo sumy 31,51 eura od 16.06.2019 do zaplatenia, zo sumy 78,93 eura od 16.07.2019 do zaplatenia, zo sumy 80,15 eura od 16.08.2019 do zaplatenia, zo sumy 81,38 eura od 16.09.2019 do zaplatenia, zo sumy 82,64 eura od 16.10.2019 do zaplatenia, zo sumy 83,91 eura od 16.11.2019 do zaplatenia, zo sumy 85,20 eura od 16.12.2019 do zaplatenia, zo sumy 86,52 eura od 16.01.2020 do zaplatenia, zo sumy 87,85 eura od 16.02.2020 do zaplatenia, zo sumy 89,21 eura od 16.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 90,58 eura od 16.04.2020 do zaplatenia, zo sumy 91,98 eura od 16.05.2020 do zaplatenia, zo sumy 93,40 eura od 16.06.2020 do zaplatenia, zo sumy 94,84 eura od 16.07.2020 do zaplatenia, zo sumy 96,30 eura od 16.08.2020 do zaplatenia, zo sumy 97,78 eura od 16.09.2020 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet žalobcu, ktorý je vedený v R. IBAN: R.. III. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietla. IV. Žalovanej sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 6, 9, § 39, § 565, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.

z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vzniku zmluvy, § 1 ods. 4, 1a ods. 1, § 1 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

3. V odôvodnení prvoinštančný súd poukázal na to, že žalobca žalobou pôvodne doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciu súdu dňa 11.01.2021 požadoval, aby súd rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť mu sumu istinu vo výške 4068,36 eura, sumu zmluvných úrokov vo výške 1390,66 eura, zmluvnú pokutu vo výške 382 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy vo výške 2716,18 eura od 10.11.2020 do zaplatenia, ako aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo súm jednotlivých omeškaných splátok presne špecifikovaných v žalobe. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca na základe Zmluvy poskytol žalovanej úver. Žalovaná sa zaviazala splácať Úver prostredníctvom pravidelných mesačných splátok vo výške 141,16 eura. Žalovaná sa dostala so splácaním Úveru do omeškania. Žalobca upomienkou č. 1 zo dňa 22.01.2018 a zo dňa 19.02.2018 vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej mesačnej splátky Úveru a súčasne upozornil žalovanú, že (i) si Žalobca od omeškania s úhradou príslušnej splátky uplatňuje zmluvné a zákonné nároky spojené s omeškaním, t.j. zmluvnú pokutu a úrok z omeškania, (ii) vymáhanie nárokov Žalobcu môže byť odovzdané do mandátnej správy a (iii) že pokiaľ dlžná suma akejkoľvek mesačnej splátky nebude uhradená a s jej úhradou bude Žalovaný v omeškaní so splácaním viac ako 3 (slovom: tri) mesiace, Žalobca môže pristúpiť k zosplatneniu celého dlhu zo Zmluvy. Žalovaná si Poslednú výzvu zo dňa prevzala dňa 26.02.2018. Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania so splácaním Úveru: Žalobca má právo na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10 % p.a. z dlžnej sumy nezaplatennej splátky Úveru od prvého dňa omeškania (článok IX. Zmluvy), Žalobca má právo na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. z dlžnej sumy nezaplatennej splátky Úveru od prvého dňa omeškania (článok II. Zmluvy), Žalobca má právo na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy zmluvnej pokuty, ktorá bude vyčíslená ku dňu zosplatnenia Úveru od prvého dňa omeškania. Žalobca oznámením o zosplatnení pohľadávky zo Zmluvy zo dňa 13.10.2020 (i) oznámil žalovanej, že ku dňu 13.10.2020 pristupuje ku zosplatneniu pohľadávky (Úveru) zo Zmluvy a (ii) Žalobca vyčísлил výšku dlžnej sumy na sumu 5.889,64 eura a súčasne (iii) vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy (sumy zosplatneného Úveru).

4. Žalovaná sa nevyjadрила k žalobe, pretože táto jej bola doručená po 15 dňoch od zverejnenia oznámenia o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu podľa § 116 ods. 2 CSP, pretože sa súdu nepodarilo doručiť jej žalobu na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky a ani zistiť jeho skutočný pobyt po uskutočnení všetkých potrebných úkonov.

5. Súd vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby podľa § 138 CSP, zmluvnej pokuty vo výške 382 eur, ako aj úroku z omeškania k vyčíslenej zmluvnej pokuty, keďže táto nebola dojednaná individuálne. Žalobca zobral podaním zo dňa 25.11.2021 žalobu čiastočne späť a to v časti zmluvnej pokuty, úroku z omeškania zo zmluvnej pokuty, a úrokov z omeškania z jednotlivých splátok úveru a to tak, že sú uplatňované len z istiny bez príslušenstva. Zároveň upravil petít po čiastočnom späťvzatí.

6. Pretože žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal návrh čiastočne späť skôr ako sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie, súhlas žalovanej so späťvzatím návrhu nebol potrebný, súd akceptoval čiastočné späťvzatie žaloby a konanie v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 382 eur, úroku z omeškania zo zmluvnej pokuty vo výške 282,39 eura a úroku z omeškania z jednotlivých splátok nad rámec ich istiny zastavil.

7. Žalovaná, ktorej bolo predvolanie na pojednávanie doručené podľa § 111 ods. 3 CSP svoju neúčast' neospravedlnila. Právny zástupca žalobca na pojednávaní poukázal na súhrnné informácie o poskytnutých spotrebiteľských úveroch za prvý štvrtrok 2017, ako aj nato, že nebankové spoločnosti poskytujú finančné prostriedky za vyššiu odplatu ako napríklad banky. Ďalej upriamil pozornosť na stránku ministerstva v rámci RPMN, od ktorej sa odvíja určenie údajov obsiahnutých v spotrebiteľských úveroch. V záverečnej reči doplnil, najmä vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (predbežný právny názor súdu), že odplata podľa úroku, ktorú má žalovaný zaplatiť nie je neprimeraná.

8. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že dňa 26.07.2017 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere na refinancovanie, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 5500 eur, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť žalobcovi v 60 mesačných splátkach po 141,16 eura pri splatnosti prvej splátky 15.09.2017, s termínom

konečnej splatnosti dňa 15.08.2022, pričom každá splátka bola splatná 15. dňa v mesiaci. Celková čiastka na zaplatenie predstavovala sumu 8469,60 eura, pri úrokovej sadzbe úveru 18,50 % ročne, RPMN 19,62 %, priemernej RPMN 14,84 %, doby trvania zmluvy do 15.08.2022 a úrokovej sadzby pre prípad omeškania spotrebiteľa 5,00 % ročne (články I a II zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Citovaná zmluva obsahuje celkovo XIV článkov: I. úvodné ustanovenia, II. úver, III. podmienky pre čerpanie úveru, IV. podmienky pre uplatňovanie úrokovej sadzby, V. ročná percentuálna miera nákladov a predpoklady použité na jej výpočet, VI. ochrana osobných údajov, VII. odstúpenie od zmluvy zo strany dlžníka, VIII. odstúpenie od zmluvy zo strany veriteľa, IX. upozornenie na následky nesplácania, X. predčasné splatenie úveru, XI. názov a adresa orgánu dohľadu, uplatnenie reklamácií a riešenie sporov, XII. zmeny zmluvy, zánik záväzkov a sadzobník poplatkov, XIII. ostatné ustanovenia, XIV. splátkový kalendár. Z článku II. bod 1 vyplýva, že predmetný spotrebiteľský úver žalobca poskytol žalovanej na splatenie iných jej záväzkov. Súčasťou zmluvy je aj splátkový kalendár, v ktorom je uvedený dátum splatnosti každej splátky, jej výška, ktorá je rozčlenená aká jej časť pripadne na istinu, a aká časť na úroky.

9. Na základe upomienky č. 1 zo dňa 22.01.2018 žalobca upozornil žalovanú na jej omeškanie so splátkou splatnou dňa 15.01.2018 a to vo výške 136,10 eura, súčasne si uplatnil aj náhradu nákladov za vystavenie upomienky vo výške 3 eur. Upomienka obsahovala aj upozornenie, že od omeškania s úhradou mesačnej splátky v predpísanom termíne splatnosti si uplatňuje žalobca zmluvné a zákonné nároky spojené s omeškaním s úhradou a to zmluvnú pokutu a úrok z omeškania. Uvedenú upomienku si žalovaná neprevzala v odbernej lehote na adrese uvedenej v zmluve.

10. Poslednou výzvou zo dňa 19.02.2018 žalobca oznámil žalovanej, že napriek listovej upomienke neeviduje úhradu mesačných splátok vo výške 277,26 eura, okrem toho evidoval voči nej aj náklady za vystavenie listových upomienok vo výške 16 eur. Žalovaná bola vyzvaná k úhrade dlžnej sumy mesačnej splátky v lehote 3 dní s upozornením, že pokiaľ dlžná suma akejkoľvek mesačnej splátky nebude uhradená a s jej úhradou bude žalovaná v omeškaní zo splácaním viac ako tri mesiace žalobca môže pristúpiť k zosplatneniu celého dlhu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zásielka odoslaná žalovanej bola doručená dňa 26.02.2018, ktorá skutočnosť vyplýva z fotokópie doručky.

11. Predžalobnou výzvou žalobcu zo dňa 13.10.2020 na zaplatenie a oznámenie o zosplatnení pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo 321 982 333 žalobca dal žalovanej na vedomie, že v poslednej výzve zo dňa 20.07.2019 bola upozornená na možnosť zosplatnenia úveru. Vzhľadom k tomu, že sa žalovaná dostala do omeškania s úhradou splátok o viac ako tri mesiace, žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru ku dňu 13.10.2020. Žalovaná bola zároveň vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 5889,64 eura, ktorá pozostáva z istiny úveru 4068,36 eura, zmluvných úrokov vo výške 1390,66 eura, úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne z dlžných splátok úveru vo výške 141,23 eura, zmluvnej pokuty vo výške 10,00 % ročne z dlžných splátok úveru vo výške 282,39 eura a ostatných záväzkov v zmysle sadzobníka poplatkov vo výške 7 eur a to do 14 dní. Zásielka bola žalovanej doručená dňa 26.10.2020, čo preukazuje fotokópia doručky predložená žalobcom.

12. Z platobnej disciplíny k Zmluve o spotrebiteľskom úvere na refinancovanie č. 321 982 333 je zrejmé, že žalovaná realizovala úhradu vo výške 141,16 eura dňa 20.09.2017, vo výške 141,16 eura dňa 14.11.2017, vo výške 141,16 eura dňa 23.11.2017, vo výške 108,73 eura a to dňa 05.12.2017, vo výške 37,49 eura a to dňa 09.01.2018, vo výške 86,91 eura a to dňa 09.05.2018, vo výške 47,23 eura a to dňa 11.06.2018, vo výške 126,84 eura a to dňa 09.07.2018, vo výške 1381,45 eura a to dňa 18.04.2019, vo výške 814,45 eura a to dňa 28.05.2019. Žalovaná zaplatila na predmetný úver celkovo 3026,58 eura.

13. Podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny v mesiaci júli 2017 dosahoval priemerný úrok pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti (v časti nové obchody) od jedného do piatich rokov 7,17 % ročne.

14. Prvoinštančný súd poukázal na zákon č. 129/2010 Z. z. a postavenie subjektov spotrebiteľského právneho vzťahu s tým, že pretože ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie dohodnutá odplata podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty (viď nižšie) sa použije priemerná hodnota ročnej

percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novo poskytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu (pozri § 21 ods. 2 ZSU) naposledy v čase predchádzajúcim uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Najvyššia prípustná výška odplaty je stanovená v závislosti od rozhodujúcej referenčnej sadzby bankových úverov a pôžičiek, pričom tak, ako uvádza ustálená judikatúra súdov, určenie najvyššej prípustnej výšky odplaty sa odvíja od násobku priemeru úrokových sadzieb, za ktoré banky poskytujú spotrebné úvery. V ustanovení § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. sa zavádza zásada, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 VOZ pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

15. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že je bez akýchkoľvek pochybností, že odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi netvorí len úrok, ale aj poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Uvedené priamo vyplýva z ust. § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Osobitný význam úrokov ako jednej zo zložiek odplaty sa prejavuje v tom, že zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadoval v ust. § 9 ods. 2 písm. i) uvádzať i úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru. Je preto potrebné bez akýchkoľvek pochybností pripustiť, aby táto zložka odplaty, teda úrok, podliehal súdnemu prieskumu so zameraním na zistenie, či je v súlade s dobrými mravmi alebo nie.

16. Súd prvej inštancie v predmetnom prípade uviedol, že RPMN (analogicky pre tento pojem možno používať aj slovo odplata) od 1 do 5 rokov pri výške úveru od 1.500 eur do 6.500 eur, vzťahujúca sa na prejednávany prípad bola vo výške 12,99 % (údaje zistené zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2017 na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky. Pretože zo zmluvy vyplýva, že odplata bola dohodnutá a vyjadrená v RPMN vo výške 19,62 % súd dospel k nepochybnému záveru, že táto podstatne neprevyšuje odplatu vo výške 12,99 %, ktorá bola požadovaná v obdobných prípadoch za spotrebiteľské úvery. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť v zmysle § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne, teda dojednaná odplata by bola neplatná len vtedy, ak by bola vyššia ako 25,98 % teda by predstavovala dvojnásobok priemernej RPMN (12,99 %). Vzhľadom na uvedené je celkom zrejmé, že odplata bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi, ktoré súd citoval vyššie. Na podporu svojej argumentácie súd uvádza, že vychádzal z výšky odplaty reflektovaného do RPMN, pretože nie výška úrokovej sadzby, ale výška odplaty vyjadrená pomocou RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom s poukazom § 19 zákona o spotrebiteľských úveroch (rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4CoCsp/23/2020 zo dňa 21.10.2020). Zároveň súd jednoduchým matematickým výpočtom zistil - vynásobením počtu splátok a výšky splátky (60 x 141,16 eura), že celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ splatiť bola uvedená správne. Okrem toho, z informatívneho výpočtu RPMN dostupného na internete zistil, že RPMN bolo uvedené síce v nesprávnej výške (19,62 %), avšak nebolo v neprospech spotrebiteľa, pretože v skutočnosti bolo v nižšej výške, a to vo výške 18,50 %.

17. Ďalej sa súd zaoberal výškou úrokovej sadzby dojednanej v predmetnej spotrebiteľskej zmluve, a to z dôvodu poskytnutia vyššej ochrany slabšej strane sporu, keďže ide o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Súd predovšetkým posudzoval, či je dojednaný úrok vo výške 18,50 % v súlade s dobrými mravmi (§ 39). Právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah, bez ohľadu na zmluvnú voľnosť a bez ohľadu na to, kto rozpor s dobrými mravmi zaviniť, ako i na to, či druhá strana pri vzniku zmluvy bola v dobrej viere, dostane do rozporu so všeobecne uznávaným názorom, ktorý vo vzťahu medzi ľuďmi určuje (niekedy aj v právnych normách), aký má byť obsah tohto právneho úkonu tak, aby bol v súlade so základnými morálnymi zásadami. Hoci maximálna výška úrokov pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nebola v čase poskytnutia úveru žiadnym právnym predpisom limitovaná a bola ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky podstatným spôsobom presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia

zmluvy. Napriek tomu, že predmetný úver bol poskytnutý nebankovým subjektom, dojednanie úrokov nemôže a aj nesmie výrazne prekračovať úrokové sadzby oproti bankovým subjektom. Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Za v rozpore s dobrými mravmi je potrebné považovať úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13Co/188/2017 zo dňa 06.06.2017). V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, 3Cdo/173/2003, z ktorých jednoznačne vyplýva, že pokiaľ výška zmluvných úrokov prevýši priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 %, je neprijateľná a odporuje dobrým mravom, t. j. dojednaná výška zmluvných úrokov je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ).

18. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío H. Q. (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a E. M. R. C. J. a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmé aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

19. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na dohodnuté úroky, pretože tieto sú v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože podľa zverejnených priemerných úrokových sadziieb na webovom sídle Národnej banky SR úroková miera úverov poskytovaných pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období 7/2017 pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti činila hodnotu 7,13 % pri úveroch od 1 do 5 rokov, pričom v zmluve bol dohodnutý úrok vo výške 18,50 %, ktorý o 159 % prevyšuje priemer úrokov na trhu pri porovnateľných úveroch. Z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu v časti úrokovej sadzby je preto potom potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, v dôsledku čoho má žalobca nárok na vrátenie iba dlžnej istiny od ktorej súd odpočítal všetky realizované platby žalovanou.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2.473,42 eura (5.500 eur - 3.026,58 eura (splatená suma) - spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z jednotlivých dlžných a splatných splátok, z ktorých žalobca požadoval iba istinu, pričom výška úroku z omeškania je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba určená ECB a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pretože nebol dôvod určiť dlhšiu lehotu na plnenie. Žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu v dňoch, ktoré nasledovali po dni zročnosti jednotlivých splátok a pretože žalobcov žalobný návrh v tejto časti uvedené kritérium zohľadňuje, súd žalobe v časti úroku z omeškania vyhovel v navrhovanom rozsahu po úprave petitu vyhovel. Keďže došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého úveru, došlo tým pádom aj k strate výhody splátok. S poukazom na vyššie uvedené súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, pretože vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bola žaloba nedôvodná.

21. Súd zároveň zamietol návrh žalovanej na vykonanie dokazovania vyjadrením sa žalobcu k predbežnému právnomu názoru aj s poukazom na argumentáciu v odseku 10 tohto rozsudku. Podľa názoru súdu vykonanie takého dokazovania by ani nebolo hospodárne, pretože žalobca sa mal možnosť vyjadriť, aj keď bola žalovaná nečinná, z dôvodu neznámej adresy jej aktuálneho pobytu. V tejto súvislosti podľa názoru súdu, samotné vyjadrenie k predbežnému právnomu názoru by ani nemalo z kvalitatívneho hľadiska charakter dôkazu, ale len vyjadrenie k vyjadreniu právneho názoru súdu. V tomto kontexte, ako súd už uviedol, rozhodnutie súdu podľa predbežného právneho názoru súdu nezakladá porušenie práva na spravodlivý proces. Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Súd tak nemohol akceptovať vykonanie takého typu dokazovania, a to len pre absenciu prípravy na pojednávanie zo strany právneho zástupcu žalobcu. Okrem toho, súdu bolo zrejmé, že nepochopenie pojmov spotrebiteľského práva, malo za následok adresovanie prednesov právneho zástupcu žalobcu, predovšetkým k posudzovaniu správnosti RPMN a jeho výške. Súd však zreteľne vyslovil svoj predbežný právny názor k neprimeranej výške úrokovej sadzby a nie k RPMN, ktorú považoval za súladnú s právnymi predpismi. Nad rámec uvedeného, hoci súd urobil numerickú chybu v predbežnom právnom posúdení (výpočet sumy, ktorú by mala žalovaná uhradiť), táto chyba však nebola v konečnom rozhodnutí v neprospech žalobcu, práve naopak súd konvalidoval nesprávny výpočet z predbežného právneho posúdenia, ktorý však musel byť žalobcovi známy aj z predložených dôkazov (výška úveru, výška platieb).

22. Prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP s poukazom na podľa § 255 odsek 1 CSP, zohľadňujúc § 256 ods. 1 CSP a v konaní úspešnejšej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže jej žiadne v konaní ani nevznikli. Konštatoval, že celková výška žalovanej sumy bola 5.841,02 eura (a to vyčíslená istina, úroky a zmluvný pokuta), pričom žalobca bol celkovo úspešný v časti 2.473,42 eura (42,34 %) a žalovaná v časti 3.367,60 eura (57,66 %), pritom zohľadňujúc zavinenie žalobcu na zastavení konania v časti sumy 382 eur. V konaní by tak bola úspešnejšia žalovaná, avšak jej celkový úspech nebolo potrebné počítat, pretože žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, keďže bola v konaní nečinná.

23. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Za výroky dotknuté odvolaním označil výroky č. II., III. a IV. Poukazoval na nesprávnosť zamietajúceho III. a (závislého) výroku o trovách konania. Uviedol, že prvoinštančný súd z neznámeho dôvodu dospel k záveru, že okrem zmluvného úroku, jedinou odplatom dojednanou za poskytnutie úveru z obsahu zmluvy bol zmluvný úrok a dohodnutý bol ako fixná úroková sadzba vo výške 18,50 % ročne. Výška RPMN bola obsahu zmluvy určená vo výške 19,62 %. Jediným dôvodom, pre ktorý je sadzba ročnej percentuálnej miery nákladov odlišná od sadzby dojednaného zmluvného úroku je ten, že RPMN sa určuje podľa vzorca zverejneného v prílohe číslo 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z. Prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil vec keď konštatoval, že dojednaná sadzba zmluvných úrokov úveru bola dojednaná vo výške, ktorá odporuje dobrým mravom, pričom opomenul aplikovať právnu úpravu, ktorá v presnej výške stanovuje najvyššiu prípustnú mieru odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Poukázal na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a nariadenie vlády číslo 87/1995 Z. z. Poukázal na tabuľku zverejnenú ministerstvom financií, ktorá sa týka najvyššej prípustnej výšky odplaty. Konštatoval, že prvoinštančný súd uvedenú právnu úpravu úplne opomenul. Súd poukazoval na dobré mravy, hoci právna úprava otázku najvyššej prípustnej odplaty upravuje.

24. Odvolateľ poukázal na logickú rozpornosť záverov obsiahnutých v právnej úvahe prvoinštančného súdu. Ťažiskovým výrokom rozsudku výrok II. ktorým konajúci súd rozhodol o de facto o bezúročnosti poskytnutého úveru bolo, že súd dospel k záveru, že výška RPMN je v zmluve síce dojednaná v súlade so všetkými predpismi, ale následne v ďalšom odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd uzavrel, že dojednaná sadzba zmluvného úroku je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca poukázal na tento zjavný logický rozpor. Odvolateľ tiež poukázal na nesprávnosť postupu súvislosti s výpočtom RPMN z informatívneho výpočtu dostupného na internete. Poukázal tiež na princíp právnej istoty týkajúci sa obdobných prípadov, pričom vymenoval viaceré rozsudky všeobecných súdov.

25. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal rozsudok v napadnutej časti výrokov II. a (závislého) III. výroku, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v

uvedenej časti výrokov II. a III. podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Odvolací súd konštatuje, že hoci odvolateľ označil formálne vo svojom odvolaní napadnuté výroky II., III. a IV., z obsahu odvolania vyplýva, že napadnutým výrokom je výrok III., ktorým prvoinštančný súd zamietol zvyšok žaloby, a výrok IV. týkajúci sa náhrady trov konania. Odvolanie strany, ktoré podala voči výroku, ktorým jej bolo vyhovené nie je subjektívne prípustné (§ 359 CSP a contrario).

27. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

28. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

29. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

30. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Aj rozhodnutie formou uznesenia (ak nejde o rozhodnutie, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval alebo o uznesenie, ktoré sa týka vedenia konania) musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

31. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nie len formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t. j. musí byť preskúmateľné. Porušením uvedeného práva strany na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

32. Odvolací súd konštatuje, že hoci prvoinštančný súd správne vyhodnotil existenciu spotrebiteľského právneho vzťahu a tendenciu posudzovania predmetného sporu tým, že poukázal na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka spojení s nariadením vlády číslo 87/1995 Z. z., vo výsledku, odôvodnenie napadnutého rozsudku vykazuje vnútorný rozpor, ktorý bude treba v rámci preskúmateľnosti rozsudku v novom rozhodnutí prvoinštančného súdu odstrániť.

33. V bode 33 napadnutého rozsudku prvoinštančný súd posudzoval výšku RPMN, s konštatovaním, že odplata bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi. Následne sa prvoinštančný súd zaoberal

dojednaným úrokom vo výške 18,50 %, pričom vyslovil nesúladnosť dojednania o úroku s dobrými mravmi.

34. Pre správnosť postupu a ucelenosť úvah bude potrebné v ďalšom konaní prihliadnúť na nasledovné.

35. Podľa § 53 ods. 6 OZ, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

36. Podľa § 1 ods. 1 nár. vlády č. 87/1995 Z. z., odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

37. Podľa ods. 2 cit. nariadenia, odplata podľa odseku 1 sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa odseku 3 za rok.

38. Podľa ods. 4 cit. nariadenia, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

39. Podľa § 1a ods. 1 cit. nariadenia, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

40. Najvyššia prípustná výška odplaty sa posudzuje podľa pravidiel uvedených v odsekoch 1 až 3 ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi (ods. 4). Prvoinštančný súd vyhodnotil existenciu správneho údaju (hoci nižšieho) o RPMN, ale konštatoval dohodnutý úrok ako rozporný z dobrými mravmi. Je treba povedať, že údaj o úroku je v RPMN premietnutý prostredníctvom výšky splátky, preto úrok má vplyv na výšku RPMN. Prvoinštančný súd použil konštatoval, že RPMN je analogicky odplata (pozri bod 33 napadnutého rozsudku) a vyvodil, že takáto odplata bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi. Z konštrukcie spôsobu posudzovania najvyššej prípustnej odplaty (nie RPMN) možno vyvodiť, že ak odplata nebola neprípustná, nemôže byť neprípustná ani výška úroku. Je to tak preto, že úrok patrí do množiny, ktorú nariadenie označilo za odplatu.

41. Pri vyhodnocovaní najvyššie prípustnej výšky odplaty, ktorú možno žiadať od spotrebiteľov v rámci spotrebiteľského právneho vzťahu je potrebné prihliadnúť na skutočnosť, že práve dohodnutý zmluvný úrok možno charakterizovať, okrem ďalších iných poplatkov a nákladov spojených s úverom, za súčasť odplaty podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády číslo 87/1995 Z. z., ktorá je predmetom posudzovania. Odplata nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne (§ 53 ods. 6 OZ odkazuje na nár. č. 87/1995 Z. z.). Pri vyhodnocovaní výšky odplaty je treba primárne správne zistiť, čo všetko okrem dohodnutého úroku patrí do odplaty v tomto prejednávacom prípade (napr. poplatky, náklady). Následne je možné podľa pravidiel ust. § 1 ods. 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. vyhodnotiť výšku odplaty.

42. Taktiež je treba vyhodnotiť, aký správny právny následok postihuje prípadnú situáciu existencie vyššej, ako najvyššej prípustnej odplaty. Prvoinštančný súd vyhodnocujúc neplatnosť dojednania o výške úroku (v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 OZ) konštatoval záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Odvolací súd uvádza, že pokiaľ hovoríme v prostredí spotrebiteľského právneho vzťahu o spotrebiteľskej zmluve, ktorú bližšie reguluje zákon č. 129/2010 Z. z., potom možno iba platnú spotrebiteľskú zmluvu, ktorá, hoci má, neobsahuje „ďalšie“ obligatórne údaje (upravené uvedeným zákonom), považovať za bezpoplatkovú a bezúročnú. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné prihliadnúť na skutočnosť, že neplatná časť obsahovej náležitosti právneho úkonu, ktorá je esenciálnou (bez úroku nie je úver, možno

pôžička), spravidla spôsobuje neplatnosť zmluvy (pokiaľ nemožno nájsť vôľu účastníkov, postačujúcu konštatovať existenciu iného právneho úkonu) ako celku, pretože chýba základný esenciálny prvok (najmä) typovej zmluvy.

43. Vracajúc sa späť k posudzovaniu odplaty, v prípade zistenia existencie vyššej ako najvyššej prípustnej odplaty v tejto veci, bude treba prihliadnuť na ust. § 1a ods. 1 nar. č. 87/1995 Z. z. v spojení s ust. občianskeho zákonníka o právnych úkonoch a ust. § 53 ods. 6 OZ, a vyhodnotiť právne dôsledky takého zistenia.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené prvoinštančný súd v novom rozhodnutí vyhodnotí uvedené otázky, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

45. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie vo svojom novom rozhodnutí podľa § 396 ods. 3 CSP.

46. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).